

De tant en tant, la humanitat pren banys de por, com si es volgués avisar a si mateixa que val més no refiar-se massa. Ara vivim un d'aquests moments i a part de les convulsions polítiques, socials, econòmiques, ètniques i religioses de diversos països de gran presència històrica, no cessem de fer el repàs detallat dels mals que ja ens afeixuguen, sense oblidar aquells que ens amenacen. Que són molts!

Els ecologistes, indiscutiblement benemèrits en les seves intencions, no paren de dir-nos que el món se'ns està fonent als dits i que si continuem badant, aquesta bola damunt la qual naveguem pels espais infinits naufragarà amb tots nosaltres a bord. Els verds —també se'ls anomena així— han aconseguit que gent que no té ni idea d'on es troba la selva amazònica, es preocupi de debò pel fet que aquesta immensa jungla està sotmesa a un procés de desertització per culpa de l'avidesa dels homes, i que si les coses continuen així ens quedarem sense un dels pulmons que ens són indispensables per a una respiració universal i col·lectiva.

Els ecologistes ens diuen, també, que som una colla de bruts i de mans foradades, que llencem, desendrecem i poluïm amb una diligència suïcida. Tenen raó, i el cas és que la por (aquella que he esmentat al principi) artifa a tot arreu i ara mateix,

el davantal de pere calders

Recomptes periòdics

al nostre país, hi ha una alarma general —amb protestes irades— perquè ningú no vol tenir a prop dipòsits d'escombraries ni plantes incineradores. Tots generem deixalles en quantitats considerables —en conjunt, es pot parlar de quantitats industrials— però tothom les vol tenir tan lluny com sigui possible, una aspiració ben legítima, però que fa de mal gomboldar.

Ha aparegut, a més, una malaltia nova de trinca, quan encara no ens havíem tret del damunt totes les que teníem, de manera que ha plogut sobre mullat. La flamant xacra s'estén sense treva, amb el prestigi afegit d'un tradicional concepte del pecat i l'associació amb el vici demolidor de les drogues. Les drogues... Un altre punt negre per augmentar les afliccions del gènere humà.

Quan semblava que tenia lloc una reacció decidida contra els països productors —els que toleren plantacions i obtenen grans beneficis amb el trafiqueig— ja ens fan saber la troballa de substituïts artificials, fàcils d'obtenir en laboratoris instal·lables, pràcticament, a tot arreu. Ens remarquen que els nous estupefaents, a més d'al·lucinar tant o més que els altres, te-

nen efectes encara més destructors que els *naturals*. Una perspectiva desoladora.

En la decisió de posar fi al comerç de la droga, s'han produït episodis sensacionals, com el de l'espectacular tramesa d'un dels portaavions més poderosos dels EUA per obligar Colòmbia a combatre els narcotraficants. El govern colombià va defensar-se declarant que seria més correcte, i probablement més eficaç, que els EUA, en comptes d'intervenir militarment en sobirania aliena, es dediquessin a perseguir el comerç i el consum de drogues en el seu propi territori.

Fou una advertència d'efectes immediats: el portaavions va fer marxa enrera i retornà a la seva base. Tot seguit, la puixant nació americana va emprendre una operació policíaca que sembla de pel·lícula (d'aquelles que fan ells): van atrapar l'alcalde de la seva capital federal en el moment que comprava droga, sota la mirada oculta d'una càmera de televisió. Per una d'aquestes casualitats que semblen carregades de malícia, l'alcalde de Washington és un negre que, amb el sol recurs de les eleccions democràtiques, no hi havia manera que perdés el càrrec.

Pere Calders